

Дітріх БУКСТЕХУДЕ

Dieterich Buxtehude

(~1637 – 1707)

Найбільший представник північнонімецької органної школи добахівської епохи. Як і всі німецькі музиканти свого покоління, Букстехуде зазнав сильного впливу нідерландської композиторської та органної школи, особливо – **Яна Свелінка**, стиль якого, у свою чергу, був синтезом фламандських і італійських традицій. У спадщині Букстехуде є кілька композицій на італійські тексти, риси італійського стилю виразно проступають у багатьох його творах.

Проте найбільш відчутним був німецький вплив. Він ішов через батька Дітріха, який став його першим учителем; через **Й. Тайле** – учня великого композитора **Генріха Шютца**; через Ф. Тундера – попередника Букстехуде в Любеку, де він працював органістом у соборі св. Марії.

Найбільшу славу принесли музикантові його недільні «Вечірні концерти» (Abendmusik) у передріздвяний період: на них збиралися музиканти зі всієї Європи. Велика частина органних і вокально-хорових творів композитора була написана для таких концертів. Серед слухачів був і молодий **Й. С. Бах**, який у 1705 зробив чималий шлях, добираючись до Любека з Арнштадта.

Хоча Букстехуде є автором творів у різних жанрах – скрипкових сонат, п'єс для клавесина, світської вокальної музики, духовних кантат – та головним у його спадщині є органна творчість: саме вона відрізняється найбільшою самобутністю і зробила потужний вплив на наступне покоління німецьких музикантів. Стиль Букстехуде відзначений великою сміливістю, багатством фантазії, він вельми індивідуальний і яскраво віртуозний. Вільну модуляцію імпровізаційних розділів він чергує з чудовими фугами та іншими поліфонічними формами.

Вокально-хорову спадщину композитора опубліковано в 7-томному зібранні його творів; його клавірні п'єси вийшли в Копенгагені в 1942; збори органних творів у 4-х томах – там же в 1952.

